SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 145. JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, AUGUST 2, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 2-го СЕРПНЯ 1988 Ч. 145. РІК XCV.

Людина, що відкрила 50 фальшивок у виказці І. Дем'янюка

Д. Ленер (зліва) і д-р М. Драган із побільшеними знімками вишколу політичної поліції у Травніках. Ця поліція різнилася одностроями і відзнаками від відділів СС.

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Коли на процесі І. Дем'янюка в Єрусалимі прийшли вкінці до голосу оборонці, одним із головних їхніх свідків був фахівець для розпізнавання фальшивих документів з Америки Вілліям Флинн. Він привіз зі собою десятки документів, якими переконував, що виказка — головний оскаржуючий доказ, поруч із зізнаннями п'яти уцілілих із концентраційного табору в Треблинці, є фальшива. Але судді відкинули його докази та навіть не дозволили їх показати.

Подібна доля зустріла німецького журналіста Дітера Ленера, який поруч із своєю журналістичною працею в Баварії займається історичними науковими працями і відкриванням фальшивих картин та документів. Він так зацікавився справою І. Дем'янюка та головним доказовим матеріялом процесу — виказкою, що з власної ініціятиви розпочав просліджування її і у висліді своїх розшуків видав у 1987 році книжку п.н. „Не свідчи ложно", в якій на 123-ох сторінках подає крок за кроком усі фальшивки у „документі".

Цю його книжку мали ми в редакції негайно після того, як вона вийшла друком, отож коли маємо несподівано нагоду зустріти її автора, нам подвійно цікаво робити з ним інтерв'ю та цієї його матірньою мовою.

Д. Ленер — молода енергійна людина, приходить до нас озброєний не тільки своєю книжкою, але й десятками знімок, побільшень документів та іншим переконливим матеріялом, що виказка І. Дем'янюка це ясна фальшивка.

Власне кажучи, нас про це не треба переконувати, але нас цікавить, як його докази вплинули на тих, які рішали долю І. Дем'янюка і його оборонців.

Д. Ленер розповідає, що він їздив до Єрусалиму, був на процесі та мав нагоду

(Закінчення на стор. 4)

Актив Дітройської Округи УНС влаштував зустріч

Дітройт (Р.Л.). — Управа Окружного Комітету УНС в Дітройті зорганізувала тут літню пікнікову зустріч в суботу, 16-го липня ц.р., на відпочинковій оселі „Діброва" біля міста Брайтон. До участи були запрошені управи відділів та члени Окружного Комітету разом зі своїми родинами. Не зважаючи на загрозливу рекордово спекою і вогкістю погоду, на зустріч прибуло понад пів сотні гостей.

Зустріч розпочалась спільним обідом.

Ділову частину зустрічі відкрив голова Округи і головний радний УНС Роман Татарський, який привітав присутніх та розказав про свою участь в річних нарадах Головного Уряду УНС на Союзівці. На цих нарадах ухвалено високі дотації на стипендії студіюючій молоді, на відкриття інформаційного бюра у Вашінгтоні та на інші важливі потреби багатогранної діяльности — разом на суму одного мільйона дол. Це, радив голова, треба наголошувати під час приєднування нових членів, вказуючи, що УНС перевищує інші забезпеченеві установи щодо ціни і якости забезпечення а рівночасно є джерелом підтримки найкращих починів українських науково-освітніх, культурно-творчих та репрезентативних кіл.

В кількох попередніх роках мережа відділів УНС була організатором виступів у ЗСА і в Канаді українських хорових та танцювальних ансамблів з Австралії, Польщі та Бразилії. Всі виступи гостей увінчались успіхом, даючи зворушливі години культурно-мистецького і патріотичного піднесення та прищеплюючи українській молоді любов до культурної спадщини їхніх батьків та прадідів.

Дітройська Округа добре вив'язується зі своїх завдань і за це, сказав голова, на окрему подяку заслуговують: довголітній скарбник і організатор господарських справ Ярослав Базюк, голова Контрольної комісії та часто господиня прийнять Оля Марущак, щедрий влучними дописами пресовий референт та редактор конвенційної книги Василь Папіж, заслужена організаторка поїздок на Союзівку Стефанія Федик, енергійний і докладний екзекутивний містоголова д-р Олександер Серафин і прикладний містоголова та визначний організатор нових членів д-р Атанас Слюсарчик.

Ведення другої розважової частини зустрічі голова Р. Татарський передав дрові О. Сарафинові. Цю

(Закінчення на стор. 4)

Менор коледж знов влаштовує фестиваль

Дженкінтавн, Па. — Український фестиваль Менор Джуніор коледжу відбудеться тут цього року в неділю, 2-го жовтня.

Фестиваль з різнородною програмою триватиме від полудня до 6-ої год. вечора. В програмі братимуть участь майстри українського народного мистецтва, танцювальні ансамблі, музичні групи. Очевидно, атракціями буде мистецький ярмарок, їзда повітряним бальоном, їзда гелікоптером, розваги для дітей та українські страви. Вступ для дорослих 3 дол., для дітей 1 дол. В разі дощу, фестиваль відбудеться в будинках коледжу. За інформаціями слід телефонувати на число: (215) 885-2360.

Фестиваль спонзорує Студійний Осередок Української Культури, який недавно святкував 10-ліття своєї діяльности.

В програмі Фестивалю виступить український танцювальний ансамбль „Волошки". Мистецький керівник Андрій Пап провадить групу 40 танцюристів з репертуаром понад 40 танців з усіх областей України. „Волошки" виступають по цілій Америці; виступали в Канаді і на святкуваннях 100-ліття Статуї Свободи.

У фестивалі візьмуть також участь: українська танцювальна група парафії св. Михаїла з Фреквиллу, Па. 25 танцюристів цієї групи виконують багато традиційних українських танців. Група виступала під час однієї інавгураційної гостини президента Рональда Регена у Вашінгтоні. Танцювальний ансамбль СУМА „Весна" з Філядельфії, який існує від 1985 року, члени цієї групи, у віці від 5 до 20 років, виступають під керівництвом Галини Козак; Адміністратором школи танців і ансамблю є Юрій Голінеї. Виступить також школа танців „Волошки" — це учні двох вищих ступенів школи ансамблю „Волошки" під керівництвом Ніни Пацовської; вони виступали на різних українських і неукраїнських імпрезах; група танцюристів парафії св. Анни з Ворингтону, Па. виступають під керівництвом Карен Юбінскі; цю танцювальну групу заснувала у 1979 році Лінда Черн із Ворминстеру, яка є членкою українського танцювального ансамблю „Волошки" і колишня вчителька у школі „Волошки"; дитяча співоча група із Філядельфії під керівництвом професора Зої Маркович виконає українські народні, релігійні і традиційні пісні. Ці діти виступали на інтернаціональних фестивалях і церковних імпрезах.

КОРОЛЬ ГУССЕЙН ЗРІКСЯ ЗАХІДНЬОГО ПОБЕРЕЖЖЯ ЙОРДАНУ

Амман, Йорданія: — У неділю, 31-го липня ц.р., король Йорданії Гуссейн повідомив, що він зрікається в користь Палестинської Визвольної Організації окупованого тепер Ізраїлем Західного побережжя ріки Йордану, яким управляв його гасемітський рід від 1948 до 1967 року. В промові Гуссейн недвозначно заявив, що „визнаючи бажання ПВО, як єдиного легального речника палестинського народу і його бажання відлучитися від нас та створити незалежну палестинську державу, ми зрікаємось в їхню користь цієї території.

Промова викликала різного роду спекулювання серед дипломатичних кіл Близького Сходу, а зокрема арабського і жидівського світів, з огляду на те, що досі короля Гуссейна всі уважали, як посередника у замиреннях між Ізраїлем та арабськими країнами.

Вашінгтон сприйняв цю вістку також з не надто великим захопленням. Секретар Державного департаменту Джордж Шулц у реакції цієї вістки відразу заявив, що „король Гуссей мусить бути партнером у будь-яких мирових переговорах з Ізраїлем" з огляду на те, що Йорданія має найдовшу границю з Ізраїлем, а якщо колись буде мир між Ізраїлем і його арабськими сусідами, то Йорданія мусить бути включена у переговори про нього".

Деякі речники Державного департаменту твердять, що вони мають свої сумніви про те чи Гуссейн насправді відрікся прав до цієї землі, радше підозрівають, що це його тактичне потягнення щоби зробити натиск на ПВО, бо цим потягненням він також припинив всяку економічну допомогу для арабського населення західного побережжя Йордану. Отже перед світом ПВО мусить зайняти якесь конкретне становище супроти палестинців в цій частині, а в першу чергу припинити заворушення, що вже тривають майже вісім місяців. І якщо дійде до переговорів, то ПВО мусить також стати їх рівноправним співучасником. Але чи захоче Ізраїль переговорювати прямо з ПВО? Досі Ізраїль відмовлявся від будь-якої участи ПВО в переговорах.

У СВІТІ

ПІСЛЯ ДВОТИЖНЕВОЇ перерви, викликаної наказом сандіністського уряду, вийшло чергове число провідної опозиційної газети країни „Пренса". Великий заголовок на першій сторінці повідомив: „Пренса" повертається до народу!". Виконуючий обов'язки міністра внутрішніх справ Нікарагуа Рене Вівас викликав редактора газети Крістіну Чаморро і попередив її, що „Пренса" не повинна порушувати прийняті закони. „Ми допускаємо можливість існування опозиції, — сказав Р. Вівас, — але опозиція, в свою чергу, повинна дотримуватися зконів". „Пренса" була закрита після надрукування репортажу про грубий розгін мирної демонстрації в місті Нандаймі. Після розгону демонстрацій 39 осіб, в тому числі кілька лідерів опозиції, були заарештовані. Всіх їх чекає суд. Досі ні одному із заарештованих не було дозволено зустрічатися з адвокатом.

ТАСС ПОВІДОМИВ, що плянується реорганізація Спілки кінематографістів СССР, яка об'єднує людей, так чи інакше зв'язаних з виробництвом кінофільмів. У майбутньому в СССР не буде єдиної творчої організації, а появляться групи, що об'єднують людей однієї професії — режисерів, артистів, сценаристів і критиків. Нові формування в якійсь мірі нагадують „гільдії", що існують в ЗСА. Спілка кінематографістів була першим в СССР „творчим об'єднанням інтелігенції, метою якого було насаджувати так званий „соціялістичний реалізм". За прикладом цієї Спілки були створені об'єднання письменників, композиторів, художників, журналістів.

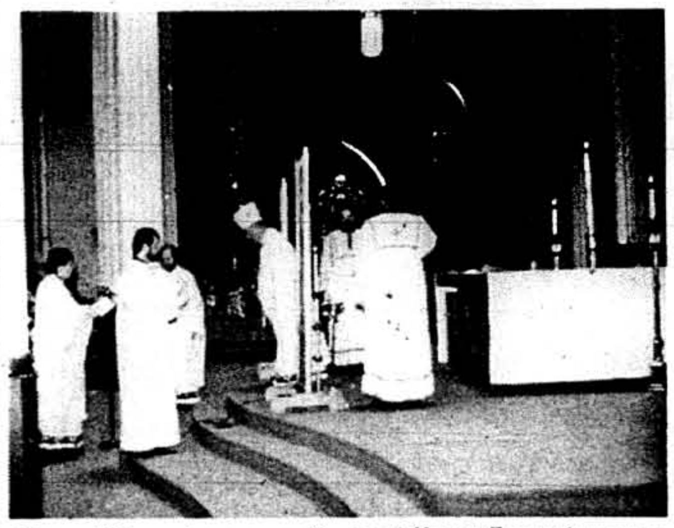
ПОЛЬСЬКА ЩОДЕННА газета „Політика" опублікувала повний текст доповіді Нікіти Хрущова про злочини Сталіна. Доповідь була прочитана на закритому дасіданні делегатів XX з'їзду партії. Уже за кілька тижнів по досі невідомих каналах текст доповіді попав на Захід і давнимдавно перестав бути секретним. Однак доповідь досі не була опублікована у відкритій пресі ні Совєтського Союзу, ні її східньоевропейських сателітів. Польща стала першою країною „табору соціялізму", де промова Хрущова доведена до відома „трудящих". Наклад „Політики" — 400,000 примірників. Ця газета вільно продається у Совєтському Союзі і інших комуністичних країнах.

ПОСАДНИК ВІДНЯ Гельмут Цильк прийняв рішення про місце, де буде поставлений пам'ятник жертвам фашизму, а також назвав його автором скульптора Альфреда Грдлічку. Справа про пам'ятник довгі роки викликала суперечки. Дискусії йшли як про місце, де він повинен стояти, так і про те, кому зі скульпторів доручити його поставити. Учасники дискусії пропонували поставити пам'ятник або на площі Морцина, де знаходилося гестапо, або на площі Шварценберга, на якій уже стоїть пам'ятник сов'єтським воякам. Однак посадник Відня вирішив, що пам'ятник жертвам фашизму буде встановлений на площі Альбертіна позаду оперного театру. Автором монумента посадник назвав А. Грдлічку, з яким місто підписало договір ще у 1983 році. Рішення вибрати місцем пам'ятника площу Альбертіна викликане тим, що в оперному театрі загинули сотні австрійців, які переховувалися там у 1945 році від повітряних налетів.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ СОВЄТСЬКЕ пресове агентство ТАСС, з ініціятиви „Літературной Газети" в державному банку СССР відкрито конто, на яке всі бажаючі можуть вносити пожертви на спорудження у Москві пам'ятника жертвам сталінських репресій. У промові на XIX партійній конференції Міхаїл Горбачов коротко згадав про спорудження подібного пам'ятника, відзначивши при цьому, що на XXVII з'їзді КПСС „справа не була практично вирішена". Цікаво, що закликаючи до „відновлення справедливости щодо жертв беззаконня", совєтський генсек не назвав їх „сталінськими".

ПРЕДСТАВНИК МІНІСТЕРСТВА охорони здоров'я Індії Бріджендра Кумар повідомив, що минулого четверга 11 мешканців Ню Делі померли в результаті захворювання холерою. Зареєстровано 1,106 випадків захворювання. Всього від початку місяця, коли були зареєстровані перші випадки холери загинуло 466 осіб. Індійські медики пояснюють виникнення епідемії сильними дощами, що привели до виходу з берегів рік і водоймищ. Маси води змішалися з відходами каналізаційних систем і отруїли значну частину питтєвих джерел.

Відзначили Тисячоліття в університеті Нотр Дам

Свята Літургія в головній церкві Нотр Дам університету. Служить о. митрат М. Бутринський. Проповідував о. проф. А. Чировський. Диякопував о. Андрій Онуферко.

Мішавака, Інд. — Останніми місяцями у великому католицькому університеті Нотр Дам в Індіяні відбувся ряд дуже успішних імпрез для відзначення 1000-ліття Хрищення Руси-України.

В березні ц.р. відомий американський науковець, Ярослав Пелікан, виголосив доповідь про Українську Церкву перед 250 студентами і професорами, які виповнили авлю головної бібліотеки.

У квітні понад 1,500 богомольців взяли участь у Святій Літургії, що її прекрасно відспівав хор парафій св. Володимира і Ольги з Чікаго під керівництвом мгр Наді Савин. Службу Божу очолив о. митрат Мар'ян Бутринський в головній церкві університету. Проповідував о. проф. Андрій Чировський, який дуже вміло нав'язав євангельську тему до історії і сучасного положення Української Церкви.

У суботу, 25-го червня, відбувся концерт української церковної і світської музики в найбільшій університетській залі, Вашінгтон Голл. На концерті виступив відомий український православний хор з парафії св. Андрія з Блумінгдейлу. Хор, під орудою д-ра Василя Трухлого, отримав овації від вдячної публіки на кінець концерту.

Всі ці імпрези відбулися завдяки праці о. Петра Галадзи та парафіяльних комітетів трьох парафій, яких він обслуговує у Мішавака, Інд., Гренд Репідс, Миш., і Форт Вейн, Інд.

З парафії в Мішавака, що знаходиться всього чотири милі на схід від університету, доложили великих зусиль Василина і Євген Верб'янські, Кейт і Іван Касараб та дружина о. Галадзи, Оленка.

Крім пожертв від парафій як таких, ювілейний комітет отримав поважні пожертви від двох відданих парафіян у Гренд Репідс. Стефан Риндюк зложив 2,000 дол. а Анна Марчук — 1,000 дол. в пам'ять покійного мужа Дмитра. У Гренд Репідс головою парафіяльної ради є Ярослав Богач.

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

ПАНЕЛЬ ЕКСПЕРТІВ остеріг Крайове управління аеронавтики і дослідження простору, що буде потрібно кращих і точніших предсказань погоди, якщо хочуть оминути аварії під час випущення міжпростірних ракет. У своєму докладному звіті, який, до речі, був фінансовий Крайовим управлінням аеронавтики і дослідження простору, панелісти дійшли до висновку, що управління не придбало й досі останніх технологічних апаратів для предсказування погоди.

У ЧИКАГО ВОРОЖНЕЧА МІЖ неграми і жидами дійшли до таких розмірів, що провідники обидвох громад вирішили організувати ряд зустрічей у церквах і синагогах для полагодження цих проблем. Дуже замітними стали ці події від квітня ц.р., коли виявлено, що один з асистентів чикагського мейора Юджина Соєра, негр, виголошував анти-жидівські доповіді у головній кватирі фанатичної негритянської релігійної організації п.н. Чорна нація Ісляму від серпня 1985 до листопада 1987. В цих доповідях негр Стів Коклі між іншим, твердив, що „жидівські лікарі заражують негритянських немовлят вірусом АІДС" і остерігав перед міжнародною жидівською змовою „керування світом".

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен готується номінувати Ніколаса Брейді, який є довіреною людиною віцепрезидента Дж. Буша, на пост Секретаря державного скарбу на місце Джеймса Бейкера, який відходить, щоби перейняти провід президентської кампанії Дж. Буша. Високопоставлені урядові чиновники заявили, що єдиною перешкодою в його номінуванні може бути настоювання державного секретаря Джорджа Шулца, щоби на той пост іменувати його заступника Джана Вайтгеда, однак сумніваються в тому, щоб президент Р. Реґен дався в тому переконати, особливо проти волі таких людей як. Д. Буш, Д. Бейкер та кількох інших високих дорадників Білого Дому.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Федеральна адміністрація летунства підписала контракт з фірмою Ай-Бі-Ем для виготовлення нової складної та дуже вибагливої системи контролювання летунського руху. Домовлення підписано на 3.6 біл. однє з найдорожчих в історії Федеральної адміністрації летунства. Ця модерна запроєктована технологія улегшить а заразом і уточнить, працю тим, що контролюють повітряним рухом. Нова компюторна система має на меті уживати вперше кольорові позначення летунського руху, уточнювати предсказання погоди і в свою чергу зможе міняти запроєктовану заздалегідь дорогу даного літака щоби оминути бурю чи іншу небезпеку. Система повинна бути готова вже в ранніх 1990-их роках.

У ВАШІНГТОНІ СЕНАТ і Палата Репрезентантів одобрили два окремі законопроєкти допомоги фармерам котрі потерпіли через посуху. Департамент сільського господарства і Конгресове бюджетне бюро обрахували, що законопроєкт Палати Репрезентантів коштуватиме 4 біл. дол., а законопроєкт Сенату обраховують на 7 біл. дол. Спільна Комісія для розгляду цієї справи мусить узгіднити розбіжності, а тоді Конгрес могтиме голосувати над цим законопроєктом.

У Римі відбувся 6-ий З'їзд УПСО

Частина учасників з'їзду з Архимандритом Л. Гузаром.

Рим (М. Галів). — У рамках ювілейних святкувань Тисячоліття Хрищення Руси-України відбувся, 11-го і 12-го липня ц.р., 6-ий З'їзд Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО) у Римі, в залі Українського Католицького Університету.

Голова УПСО інж. Василь Колодчин, відкриваючи з'їзд, привітав делегатів, а в першу чергу генерального вікарія Патріярха, Архимандрита Любомира Гузара, і водночас просив його провести молитву. Архимандрит Любомир Гузар висловив кілька думок до сучасної ситуації УКЦеркви. Говорив про конечність допомоги отцям у Римі, бо вони не спроможні виконати на них покладених обов'язків. Згадано світлу пам'ять Патріярха Йосифа та тих, що відійшли у вічність, серед них бл. п. Богдана Лончину. Також підкреслено потребу єдности в УКЦеркві, щоби можна було більше успішно вести працю.

На пропозицію Олександра Пришляка вибрано Президію з'їзду у складі: Василь Маркусь — голова, Роман Кравець і о. Роман Ганкевич — заступники голови, Василь Никифорук і Василь Дідюк — секретарі. В. Маркусь подякував за вибір і довір'я та запропонував прийняти запропонований уступаючою управою УПСО порядок нарад, який прийнято без змін.

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year* — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Чи замирення у Перській затоці і звільнення закладників?

У січні 1979 року перемогла революція сильної і популярної касти іранських духовників, „аятоллів", поведена проти шаха Рези Паглеві. Шах був примушений залишити Іран і скористав із готовости Америки, що її був вірним союзником, дати йому політичний азиль. До влади дійшов в Ірані аятолла Хомейні, який зразу же проголосив „святу війну" проти всіх, що не визнають фанатичної віри в Аллаха. Це так звані мусулманські „фундаменталісти", наставлені на накинення своєї супремації всьому мусулманському світові. Америка стала в очах нових правителів Ірану „царством сатани", ворогом число 1. Ворожість супроти Америки проявилась у насильному захопленні американської амбасади і в'язненні всього американського дипломатичного корпусу протягом 44-ох тижнів. Ворожість супроти мусулманських країн, але арабського світу (іранці — це нащадки античних персів) проявилась у війні проти найближчого сусіди — Іраку. Близько дев'ятилітня війна Ірану й Іраку коштувала життя мільйонів людей, військовиків і цивільних, та вкриття румовищами обох тих країн. Іран числом населення (коло 45 мільйонів осіб) трикратно сильніший за Ірак. Проте Іран опинився у військовій і політичній та економічній ізоляції, бо по стороні Іраку заявився арабський світ і демократичний Захід. Торпедування Іраном арабських нафтоналивних кораблів з обширу Перської затоки довело до зосередження у тому обширі могутньої американської морської фльоти, яка запевнила безпеку мореплавби по тамошніх відкритих водах.

Від 1979 року не вдалося теократичному режимові Ірану ані накинути свій фанатизм й верховну владу іншим мусулманським країнам, ані перемогти Ірак і скинути тамошного президента Саддата Гуссейна, що його ненавидів аятолла Хомейні. Названий іракський президент має 45 років і приятелює з єгипетським президентом Суні Мубараком та савді-арабським королем Фагдом. Ірак вивозить свою нафту суходільним шляхом, тому незалежний від вод Перської затоки, — Іран втратив великі зиски з експорту нафти головно до Японії. Замість обіцяного народові раю на землі — режим аятоллів довів до економічної скрути із півголодовим станом та з заборгуванням країни на 40 більйонів дол.

Аятолла Хомейні відкидав уперто всі спроби замирення з Іраком, зокрема резолюцію Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй з минулого року, відому під числом „598". Несподівано 20-го липня цього року 88-літній аятолла Хомейні погодився припинити війну проти Іраку на базі цієї резолюції Ради Безпеки ОН. Ірак негайно прийняв до відома заяву Ірану і на знак своєї примирливости відкликав військо із зайнятого кусня території Ірану. Генеральний секретар ОН Перез де Куеяр заповів, що полетить до Багдаду і Теграну, щоб у тих столицях Іраку й Ірану виготовити офіційний акт перемир'я. Ірак запропонував безпосередні переговори з Іраном, — іранські „фундаменталісти" покищо противляться, мабуть, для „збереження обличчя".

За коментарями „Ню Йорк Таймсу" ці останні події в обширі Перської затоки — це гірка програ аятолли Хомейні, тим паче, що Рада Безпеки ОН відкинула скаргу Ірану проти ЗСА з приводу злощасного зістрілення в дні 3-го липня ц. р. іранського пасажирського літака, при чому загинуло 290 осіб: Рада Безпеки висловила тільки „жаль" з приводу втрати життя невинних пасажирів і членів залоги та вдоволення, що ЗСА самі заявили готовість дати родинам загинулих грошове відшкодування.

Щоб вийти із політичної й економічної ізоляції — відповідальні представники Ірану запропонували й Америці злагіднення відносин. Президент Реґен негайно заявив, що Америка готова піти назустріч бажанню Ірану, але відкинув концепцію, щоб Америка „на знак своєї доброї волі" звільнила заморожені тут іранські депозити в заміну за звільнення дев'ятьох американців схоплених в Ливані терористами, звеличниками аятолли Хомейні. Реґен стоїть на принциповому становищі, що не можна піддаватися шантажеві терористів. Але шанси звільнення цих дев'ятьох американських „закладників" зросли, бо йдуть переговори дипломатичними каналами. Американська преса стверджує, що правильною була політика ЗСА із встановленням своєї „присутности" в обширі Перської затоки, бо це у вирішній мірі спричинилось до прогри іранських фанатичних аятоллів.

Іван Дурбак

З ПІСНІ СЛОВА НЕ ВИКИНЕШ

На жаль, ця наша давня приповідка — з пісні слова не викинеш — не переводиться в життя. У співаниках, у виданнях пісень часто зміняють слова, без розумної причини.

Понад 100 років тому О. Кониський написав релігійну пісню, що стала немов нашим церковним гимном. Ним закінчували наші церковні відправи довгі літа. Цей гимн починався словами: „Боже Великий, Єдиний, Русь-Україну храни!"

Одначе після Першої світової війни пропустили слово „Русь" і почали співати „нам Україну храни", або „всю Україну храни". Це дуже дивна і незрозуміла справа, бо Русь — це наша давня назва, з-перед 1000 років. Слово „Україна", хоч було відоме вже за княжих часів (потім за козацьких часів його вживали в козацьких думах), ввів Тарас Шевченко до літератури, і вже майже 15 років вживають його загально чимраз більше. В Галицькій Україні і на еміграції почали вживати слово „Україна" загально щойно підчас Першої світової війни. Але ми не маємо причини бокувати від нашої давньої назви „Русь", бо майже всі народи мали якусь давню назву, іншу від сучасної. Жиди звалися тому три тисячі літ юдеями (тепер ізраїльтянами), іранці звалися давніше персами, німці звалися ґерманами, французи — галійцями, еспанці — іберійцями, італійці — римлянами, швайцарці — гельветами. Навіть тепер на швайцарських поштових значках є напис „Гельвеція". Шведів і норвегів звали вікінґами, варенґами (варягами); поляків — ляхами, росіян — москалями. Інші народи не соромляться своїх давніх назв, і ми теж не повинні уникати нашої давньої назви, хоч її присвоїли собі москалі. Проф. Михайло Грушевський написав велику „Історію України-Руси", всі українці відзначають святочно 1000-ліття християнства Київської Руси-України.

Наш відомий поет Роман Купчинський, на прохання Отців Василіян, написав слова до релігійної пісні, що стала немов нашим другим гимном:

„Боже Великий, Творче всесвіту,
На нашу рідну землю споглянь,
Ми були вірні Твому завіту,
Вислухай нині наших благань"...

Проте з невідомих причин замінено слово „всесвіту" на „всесильний", і так тепер співають цю пісню зі зміненим словом. Автор пісні протестував, але це нічого не помогло. Викинули слово з пісні і заступили його іншим, проти волі автора!

У 1979 році в Ню Йорку коштом д-ра Галини Подюк-Клюфас, доньки усусуса д-ра Івана Подюка, перевидали „Стрілецькі пісні" укладу Ярослава Ярославенка, видані у Львові вперше в 1929 році. Вже в першій пісні є зміни від оригінального тексту. Надруковано „Ой, у лузі", коли цю пісню співали в українському театрі у Львові в історичній драмі „Сонце руїни" — „Гей, у лузі". Ця пісня стала гимном українських січових стрільців, її співала вся Україна у 1918-20 роках. Одначе у третій строфі надруковано помилково „розпочали стрільці січовії з Москалями тан", хоч усусуси співали „з ворогами тан". Також у четвертій строфі є зміни. Надруковано „Як повіє буйнесенький вітер, як полине спів", а має бути „з широких степів".

У другій пісні — „Ой, видно село" надруковано: „...Вийди, вийди, вийди, вийди, та мерщій до вікна", а стрільці співали: „чимскоріше до вікна".

При цій добрій оказії варто пригадати, що українські пісні часто починаються від таких слівець, як: „о", „гей" і „ой", але не треба їх мішати. Деякі релігійні пісні починаються від „о", наприклад: „О, Мати Божа, до серця Твого", „О, хто, хто Миколая любить", „О, спомагай нас, Діво Маріє", та інші. На щастя, ніхто не замінює початкового „о" на „гей" чи „ой"!

Найстарші наші військові пісні починаються від вигуку „гей", як наприклад, „Гей, на горі там женці жнуть", пісня про Дорошенка і Сагайдачного; і козацька пісня з половини XVII століття „Гей, не дивуйтесь, добрії люди" постала на пам'ятку переможного бою отамана Перебийноса-Кривоноса з поляками в 1648 році.

Автор цих рядків мав нагоду в половині вересня 1919 року переходити як козак Київської Дивізії отамана Юрка Тютюнника Київщину. Між селами Дашів і Сороки, на степу виділи високі могили, в яких були поховані поляки й козаки. Отаман Тютюнник піднісся на коні і сказав приблизно таке: „Тут, у 1648 році, відбувся переможний бій козаків з ляхами, що в ньому поляґло 700 ляхів. Заспіваймо козацьку думу про цей бій!" Попереду кінної сотні їхали три бандуристи.

(Закінчення на стор. 4)

† Богдан Левицький

Почапи

(У 44-ту річницю бою під Бродами вояків 1-ої УД УНА)

На широкій долині, де кінчаються Медоборські узгір'я, а починається Гологорське Пасмо, розкинулося село Почапи. Галицьке село, з гарною посеред села мурованою церквою у вінку старезних лип та ясенів. За селом пливе повільно-ліниво болотнистий потічок, береги якого обтикані похилими вербами з косистим віттям. Зі східньо-долішньої сторони, себто від сторони села Білий Камінь, простягаються зелені млаковинні сіножаті, а з західньої, горішньої сторони широкі поля спілої колосистої пшениці та жита.

Кінець липня 1944 року. Час жнив. Сонце жарить своїм промінням. Але не виходять із села женці та косарі на доспілі лани. Не дзвонять серпи та коси. Колосся висипається на пні. Однак, у селі та в околиці довкруги нього незвичайно панує рух. Йде бій...

Бій із червоною большевицькою навалою, що своїми полчищами вже загорнула широкі простори України, а тепер посягає по її рештки. І на цих рештках українських земель ставить ось уже два тижні чоло большевикам Перша Українська Дивізія.

В тяжкій завзятій боротьбі з переважаючим чисельно та технічно ворогом, Дивізія від кількох днів відступає, починаючи від міста Броди аж до села Почапи. Тут проходить кінцева стадія змагу, бо Дивізію оточили большевики своїм перстнем. Центром того смертельного перстня є село Почапи.

Ворог, бачучи наше безвихідне положення, рішив 20-го липня остаточно зліквідувати „українських буржуазно-націоналістичних запроданців", як називало нас московське радіо.

Почавши від четвертої години ранку нас обстрілювали то з літакової зброї, то артилерійським огнем. Ворожа піхота, що розложилася довкруги, час від часу виграє на „максимах" та обкидає нас гранатометними стрільнами. До наступу большевики не йдуть, тільки маркують, що ми є оточені, в безвихідному положенні, що нам лишається або полон, або смерть. Багато з наших вже полягло, багато докінчувало своє вояцьке життя, в церкві та на церковному цвинтарі, де примістився санітарний пункт.

Багато ранених, стогнучи з болю, качаються в судорогах серед спілої пшениці. Комашня цілими роями обсідає їхні не обмиті та не сповиті рани.

Побіч мене лежить, „окопавшись", старший десятник Павло Савчук, що залишив десь там удома кілька малих діток. Він молиться, шепочучи слова молитви приблідлими устами, приготовляючись на смерть. Ось чую шепче: „Боже, прийми мою грішну душу, а ти Рідна Земле, моє тіло".

Зрештою, хто з нас тоді не молився? Часом у серці спалахує надія, бажання видістатися з цього пекла, потім знову здається, що все намарне... Рій думок проноситься в голові. Одна з них, немов розпеченим цвяхом припікає мозок: „не здатися живцем ворогові!"

Знаємо всі, що мусимо йти на прорив, на рішальний бій, щоб вирватися з цих смертельних кліщів. Очікуємо на приказ. Кожний з нас свідомий, що приходить найрішучіший момент: або-або... О дванадцятій годині світляні ракети заповідають, що наступ починається. Вони-ж рівночасно вказують відтинок, на якому маємо проломити ворожі позиції. На обрії появляється кілька наших танків, що промощують нам дорогу. Наступ іде в напрямку залізниці та шоси, що рівнобіжно пробігають у підніжжі горбовиння з міста Перемишлян в сторону Золочева. Піднімаємося і йдемо кількома лавами.

Большевицька піхота розпочинає протинаступ. Наші два танки, поцілені з протипанцерної зброї вже стоять в огні. Уся залога в них гине.

Однак, ніщо нас не здержує, бо ми бажаємо, або смерти, або волі... Йдемо, йдемо вперед. Залишаються тільки ті, кого вже навіки пригорнула земля. Вислухав Бог і молитву Савчука: „Рідна Земле, прийми моє тіло"...

Пшеничний лан кінчається і перед нами простягається широка сіножать. По протилежній стороні сіножаті за залізницею та дорогою горби вкриті молодим лісом. На цьому горбі большевицькі позиції. Наше завдання — проскочити через ту сіножать під градом куль. Траса довга — понад кілометр. Поле відкрите, ворог бачить нас усіх, як на долоні.

Піднімається перша лава і бігом кидається пробігти сіножать. Большевики всією силою вогню кулеметів та гранатометів косять наші ряди, застеляючи трупами зелену долину.

Багато, багато залишилося на тій „сіножаті смерти" під селом Почапами.

Все ж таки під нашим натиском большевики розскакуються. Частину з них навіть беремо в полон. Після семигодинного бою досягаємо узгір'я і входимо в село Залісся.

Тут коротенький відпочинок, відпруження нервів і думка: невже ж ми за перстенем смерти?

(Закінчення на стор. 4)

Андрій Бук

КОНВЕНЦІЯ ФЕДЕРАЦІЇ ПАСІЧНИКІВ ЗСА

На провесні цього року у Гюстоні, Тексас, у готелі Віндгам відбулася річна конвенція Федерації пасічників ЗСА — 450 делеґатів з п'ятидесяти стейтів і конгресмен „Кіка" де ля Ґарза з Тексасу, голова Агрикультурної комісії конгресу (великого приятеля пасічників), який тількищо вернувся з поїздки до Японії) іздив з конгресовою делегацією у справі збільшення імпорту американських фармерських продуктів до Японії і в довшому докладі подав ревеляційні відомості про захитану пасічничу індустрію Японії, яка з року в рік спадає, через брак робітників і нектару. З-поміж десяти держав світу з найбільшою кількістю вуликів-роїв і продукції меду Японія є на останньому місці. 260,000 вуликів дали останнього року 6,000 метричних тонн меду (30 відс. менше як у 1986 році), усього п'ятнадцять відс. запотребувань клієнтів, які річно споживають 37,000 метричних тонн меду. Консумція рік-у-рік зростає на 10 відс. і дальше буде зростати. Японці є великі любителі меду, головно ясного (з липового нектару), що його спроваджують з ЗСА і Канади (Квебек) і платять високі ціни — сьогодні 30 дол. за фунт. Споживають дуже багато меду не лише до їдження, напитків, але і до харчових-яринних приправ і до печива, в пересічі 2.25 фунта річно на особу і є на другому місці у світі після Західньої Німеччини (2.75 фунта на особу), тому імпортують найбільше з Китаю, ЗСА і Канади і є на третьому місці, після Німеччини і ЗСА, щодо імпорту меду. Останнього року імпорт зріс на 30 відс. Крім меду споживають також багато інших бджільних продуктів головно пилку (поллен) і прополісу, які дає бджола — „Божа муха", як її назвали давні народи.

Під час конвенції обговорено стан пасік по стейтам, який останнього року зменшився на 8 відс., найбільше аматорських пасік на 10 відс. (200,000 на всіх 225,000 пасік), сезонових на 7 відс. і комерційних на 5 відс. через кліматичні умовини, недуги ворогів-шкідників бджоли: гнилець, скунс, медвідь, а останніх два роки кліщ „варров", які здесяткували аматорське пасічництво (головно медвідь). Але, не зважаючи на це, продукція зросла на 13 відс. (225 мільйонів фунтів через кращий в пересічі збір меду з вулика-сімдесят фунтів з вулика(минулого року — шістдесят фунтів). Кліщ „варроа" у двадцятьох стейтах ЗСА і трьох провінціях Канади спричинив більйони долярів шкоди комерційному пасічництву через заборону імпорту нуклеарних роїв бджіл, молодих маток і бджільних продуктів з ЗСА і Канади, а з Канади перевіз вуликів на південь ЗСА для зимівлі і запилювання овочевих дерев, ярини і зернових. Кварантанну, до грудня минулого року продовжено до кінця липня ц.р., а останньо до кінця грудня ц.р. Попередніми роками Канада імпортувала річно біля 700,000 молодих роїв і маток, а останнього року всього 210,000 (найбільше до Альберти) з Австралії і Нової Зеляндії, через збільшені кошти транспорту. Найбільше поширена недуга шкідника бджільництва, паразита кліща „варроа" в европейських країнах, особливо в Німеччині і Австрії. Департамент рільництва подає, що недугу паразита кліща вдалося зльокалізувати, в деяких стейтах знищити. Останніми роками великі спустошення пасікам роблять чорні медведі. Раніше їх було менше, їх ловлено і відставлювано в більш ізольовані місця, у Ню Йорк стейт до Адіронлак. Останньо нюйоркський департамент рільництва подав, що в Кетскіл горах-лісах їх до 400 штук і в стейті напали знищили сотні пасік, район Кетскил 65 пасік, а в Ґрінковті (тут лежить Гантер з околицею) 38 пасік. У Гантері з околицею на п'ятнадцять українських пасічників аматорів, протягом останніх двох років медведі напали на дев'ять і знищили шість пасік. Раніше їх не вільно було стріляти, від двох років дозволено, в часі ловів, а останньо дозволено нищити в любий час, оскільки роблять шкоду.

Побіч поданих шкідників пасічництва, які зменшують стан вуликів і продукцію меду ц.р. від трьох місяців посуха і висока температура в центральних, від півдня до півночі і середньозахідних стейтах, знищить не лише збір зернових, годівлю худоби, курей і риб, але і ярини, овочів (запилювання) і меду та інших продуктів бджоли, через брак нектару (найбільше нектару при 70 ступенях Фаренгайта і 70 відс. вологости) і пилку. Ціни на мед і бджільні продукти зростуть.

На конвенції порушено також справу державних субсидій і низьковідсоткових позичок для пасічників, що їх у наступному році припинять. Рішено вплинути на стейтових конгресменів, щоб до цього не допустити. Делегати відвідали автобусами більшу пасіку в Новасоті, яка цього року обходить сторіччя свого існування, і тримає вулики з двома матками, які дають більшу продукцію меду. Під час бенкету вибрано з-поміж 11-ти кандидатів з різних стейтів королеву меду на 1988 рік — дівчину-пасічника С. Донаго з Тексасу, і принцесу Ф. Гарт з Теннессі. Жюрі мало багато мороки, бо всі кандидатки були вийнятково гарні і висококваліфіковані пасічниці.

(Закінчення на стор. 4)

Микола Галів

СВЯТКУВАННЯ У РИМІ

I.

Багаточисленна українська діяспора (біля 8,000 осіб) з усіх усюдів українського поселення, серед яких були не тільки українці католики, але й православні та інші українські віровизнання, прибула до Вічного Міста — Риму, щоб разом, як один український народ зі Святішим Отцем Папою Іваном Павлом II — гідно, достойно і величаво відзначити унікальну і неповторну дату, що її довершив тисячу років тому Рівноапостольний Святий Володимир Великий у водах Дніпра Київської Руси-України. Немає слів, якими можна б передати цю надзвичайну і унікальну велич та атмосферу цього великого святочного насичення. Це ж був подивуґідний, глибокий вияв українського релігійно-церковного і національного „я". Це було так виразне і наявне, що не може бути і найменшого сумніву. Тут у днях від 1-го до 12-го липня 1988 року зібрались не тільки ті члени великої української родини, що тому сорок чотири і більше років покидали у пожежі, горіючу Україну, перед наступом найбільшого тирана світу Сталіном, але й ті, що не бачили України, що вже родились на нових місцях українського поселення, себто українська молодь.

Велика участь зорганізованої молоді — Пласту і СУМ-у, як також багато молоді, що не належить до українських молодечих організацій була наявним запевнням живучости українського християнства далеко, далеко поза межами України. Щоб відчути всією повнотою ці почування і збагнути цю радісно-святочну атмосферу треба було бути безпосередньо учасником цих неповторних подій і пережити ці зворушливі й захоплюючі історичні хвилини. Це вперше в історії Вічного Міста — Риму, у Тисячоріччя Хрищення України зібралось таке велике число українців, які святочно й величаво закривали оце перше Тисячоріччя українського християнства і з вірою Христової Правди відкривали друге тисячоліття.

Це була гідна і достойна релігійно-церковна, з виразним українським національним підтекстом маніфестація української діяспори поза Україною. Загально скажемо, що був заступлений ввесь український політичний, науковий, культурний, громадський і мирянський світ, це включає українські екзильно-державні і політичні центри, партії та організації наукові установи, громадські організації та різні установи. Ні більше, ні менше була заступлена географічно-політично і релігійно соборна Україна.

Усі вони прибули, як українські паломники, щоб у Вічному Місті — Римі скласти глибокий доземний поклін Святителеві України Рівноапостольному Святому Володимирові Великому та водночас поклонитись гробам українських святих у Римі. Довершували українські паломники це величаве відзначення хрищення України — духово поєднуючи його з українським народом на батьківщині з свідомістю, що він неспроможний цього зробити, бо історично окрадену Україну заставили мовчати. До нас долетіли вільні й відважні слова Євгена Сверстюка: „Це не дата, а свято — всенародне і всесвітнє, бо від цієї благословенної події починається наше духовне народження і наше самоусвідомлення, як живої гілки на вічному дереві життя духовного..." До цього змістовного схоплення Є. Сверстюк говорить: „Бож, що інакше можуть значити слова Марії, зомлілої від болю, — цитує тут Сверстюк Тичину:

Христос воскрес? — не чула
Не відаю, не знаю.
Не буть ніколи раю
У цім кривавім краю.

У цих словах ми чуємо голос всього українського народу, які долетіли до нас з Володимирської гірки в Києві. Це цілющі слова для нас, ваших братів у розсіянні.

Широка українська громада у вільному світі зібралась у Вічному Місті — Римі, щоб в імені всього українського народу, всіх його поколінь, проголосити цю радісну благовість нашого християнського ставання у древньому городі Києві у центрі Христової Церкви, серед вільних народів світу. І справді 1988 ювілейний рік нашого хрищення став, немов дзвоном, що скликає народ до храму Божого, зібрав нас паломників, так численно понад всякі сподівання. Відколи Рим, ще стільки не бачив українських паломників, як у ці липневі дні 1988 року. Прибули українські паломники з далекої Австралії, Південної Америки — Арґентини, Бразилії, Венесуелі, Північної Америки — Канади і ЗСА, країн Західньої Европи: Англії, Австралії, Бельгії, Голляндії, Франції, Еспанії, Західньої Німеччини, Норвегії, Швеції, Польщі, Чихо-Словаччини, Румунії, Югославії й Італії.

Пресова конференція

Напередодні офіційного започаткування 1000-ліття Хрищення Руси-України, у четвер, 8-го липня ц. р., о 12-ій годині дня, у готелі Колюмбус, відбулась пресова конференція присвячена цій даті. У конференції взяло участь багато українських й чужинецьких журналістів, як також деякі запрошені гості, що властиво нічого не мали спільного з журналістикою. Кожний учасник конференції отримав окрему течку з відповідними інформативними матеріялами про нашу Українську Католицьку Церкву у вільному світі і Совєтському Союзі. Інформації були подані італійською, німецькою й англійською мовами. До цих матерілів були залучені світлини Папи Івана-Павла зі св. п. Патріярхом Йосифом і з життя катакомбної УКЦеркви.

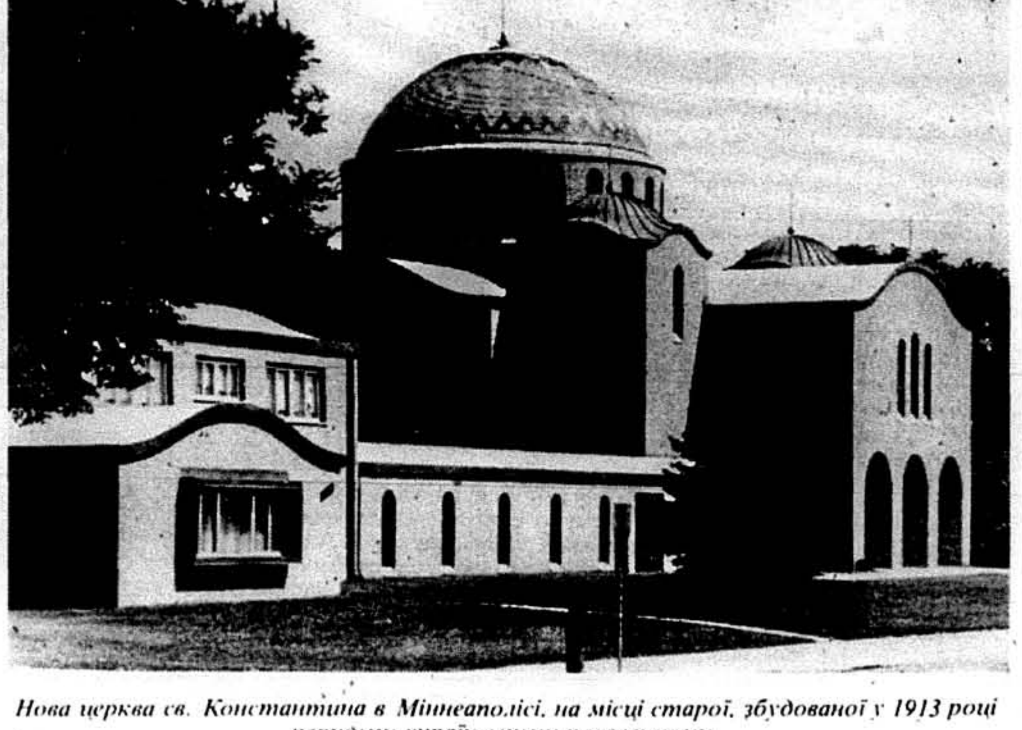
Пресову конференцію в імені Патріярха Мирослава-Івана відкрив його канцлер о. д-р Іван Дацько італійською мовою. На вступі виразно підкреслив з якої нагоди влаштовано пресову конференцію та представив головних референтів. Після цього попросив до слова Владику Андрія Сапеляка з Арґентини для з'ясування проблематики, що була на порядку дня. Організатори, однак, не передбачили, що на пресовій конференції не виголошується довгих рефератів, чи проповідей, але подасться короткі експозе, бо для ширшого з'ясування були приготовані відповідні інформації, які кожний учасник отримав. Владика Андрій італійською мовою насвітлив широку панораму історії нашої Церкви з підкресленням катакомбної УКЦеркви, відмінність Української від Російської Церкви, питання відкритости, перебудови та можливості легалізації катакомбної Церкви. Коротке і змістовне експозе англійською мовою сказав Владика Роберт зі ЗСА — Парма. Підкреслив значення тисячоліття українського християнства, яке, українська діяспора зібралась у Римі, щоб разом з Папою Іваном-Павлом II відсвяткувати. У доповненні до інформації був висвітлений фільм — Фраґменти з життя катакомбної УКЦеркви в Україні, до якого подано, італійською й англійською мовами, пояснення. Присутні журналісти і телевізійні репортери ставили запити, з яких випливало, що їх найбільше цікавили проблеми катакомбної Церкви, можливості леґалізації, а саме тепер, у час „відкритости" і „перебудови". Відгук в італійській й іншій чужинецькій пресі був широкий і прихильний.

Продовження буде.

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ В МІННЕАПОЛІСІ

Як і всюди в українській діяспорі, так і в Міннесоті, зокрема в Міннеаполісі, ювілей 1000-ліття Хрищення України у великій мірі причинився до збільшення активности громади. Вже довший час вірні місцевих церков посилено підготовляються до відзначення цього великого свята українського народу.

В українській католицькій парафії св. Константина, де парохом є о. митрат д-р Степан Кнап, вже в лютому 1986 року оформився 35-членний комітет, очолений екзекутивою, до якої ввійшли д-р Михайло Козак — голова, д-р Іван Дорощак — заступник, Анна Іванок — секретар, Дан Ерко — скарбник, Дмитро Татарин — організаційний, Андрея Джелм — пресова референтка, Станислав Садовський і Юрій Луцик — мистецько-імпрезові референти.

Нова церква св. Константина в Міннеаполісі, на місці старої, збудованої у 1913 році першими українськими поселенцями.

Тому що Хрищення України є історичною спадщиною всіх українців-християн, комітет постановив нав'язати зв'язок з представниками православних і евангельських Церков. Метою цієї ініціятиви було виготовлення програми, щоб крім парафіяльних святкувань відбути також всеукраїнське екуменічне відзначення цієї великої історичної події. Перші кроки в цьому напрямі пройшли з ентузіязмом і загальним захопленням. Були конкретні пропозиції створення об'єднаного хору, спільні Молебні в українських і неукраїнських церквах, виставка ікон тощо. Але, на жаль, восени 1987 року думки змінилися. У православній громаді перемогла ідея обмежити це загальноукраїнське свято тільки до відзначення „Тисячоліття уведення православної віри в Україні". Це рішення підтверджено виставленням такого самого змісту плякатів перед своїми церквами.

Хоч цей нерозсудний крок вніс деяке замішання і розчарування в громаді, це не сповільнило праці комітету парафії св. Константина. Рішено продовжувати підготовлення ювілею Хрищення під загальноукраїнським кличем „Тисячоліття Хрищення України". Для інформації своїх і чужих, перед церквою виставлено великого розміру таблицю, на котрій зображені символи українського християнства: собор св. Софії в Києві і собор св. Юра у Львові, з написом українською і англійською мовами „Тисячоліття Хрещення України". Заходами місцевої Української кредитової кооперативи подібні таблиці з таким самим написом виставлено також на кількох роздоріжжях міста.

Комітет зразу звернув увагу на посилену фальшиву пропаганду російської режимної і нережимної церков і їх намагання переконати непоінформований світ, що в 988 році було Хрищення не українського, а російського народу і початок російської православної віри. Завдяки стараниям комітету появилися в місцевих часописах роз'яснювальні статті. В „Міннеаполіс Стар Трібюн" під заголовком „Росіяни крадуть українське Тисячоліття", а в дієцезіяльному римо-католицькому часописі під довгим заголовком „Кремль видає великі суми грошей, щоб переконати непоінформований світ, що Росія, а не Україна була хрищена в 988 році". Вислано також ряд листів і протестів до часописів, журналів і організацій, де появлялися невірні інформації. Вислано подяки законодавцям, котрі виступають в обороні Українських Церков. Написано прохання до президента Р. Регена стати на захист віруючих в Україні. Також поведено успішну кампанію серед сенаторів і конгресменів стейту в справі підтримування резолюції Де-Консіні і Ліпінского проти знищення Церков українського народу.

Коли в місцевому католицькому коледжі св. Томи проросійські кола взялися організувати триденний симпозіюм „Тисячоліття навернення св. Володимира", комітет, вбачаючи односторонне насвітлення цієї історичної події, різко пропротестував проти цього перед архиєпископом, організаторами і в студентському часописі „Аквін". Хоч після багатьох оправдань спонзорів ця історично необ'єктивна імпреза відбулася, вона не була вдалою чрез малу кількість учасників.

Перед початком святкувань „Тисячоліття" в Москві, заходами пресової референтури вислано до всіх місцевих часописів, радіо і телевізії спеціяльний пресовий пакет: До пресового повідомлення, в котрому інформовано про узурпацію Хрищення Київської Руси Російською Православною Церквою, залучено також заяви українських єпископів, промови Папи Івана Павла II до українців, деклярацію українських митрополитів в Канаді, меморіял Кардинала Любачівського і його брошуру п.з. „Чи дійсно в 988 році відбулося Хрищення Росії?", інформації Державного департаменту про переслідування Української Католицької Церкви та ряд інших історичних матеріялів. Виявилося, що ці заходи таки мали певний успіх. У пресі замінено вислів „Хрищення Росії" на „уведення християнства на території Совєтського Союзу".

Ідучи за закликом української церковної ієрархії, СКВУ і Крайового комітету Тисячоліття, 29-го травня, в день української єдности, змовлено в церкві св. Константина молитви в намірені українського народу, а в полудне цього дня дзвоненням церковних дзвонів 1,000 секунд символічно сповіщено, що 1988 рік — це ювілей Хрищення українського народу. Про цю релігійну демонстрацію повідомила телевізійна станція ч. 11.

Для духовного оновлення вірних своєї парафії, релігійну програму виготовив о. митрат Кнап. Започаткував її єпископ Михайло Гренчишин, генеральний секретар синодального комітету для відзначення Тисячоліття Хрищення України. На порозі ювілейного року, 6, 7 і 8-го грудня відбулися в церкві триденні молитви з відповідними духовними науками, а від 21 до 28-го лютого о. Себастіян Собол успішно провів місійні реколекції. На закінчення цієї місії, в заповненій вірними церкві відбулося відновлення хресних обітів.

Завершенням відзначення першої половини ювілейного року була проклямація, що її проголосив 28-го червня губернатор стейту Міннесота Рудольф Перпіч. В цій проклямації він говорив про Тисячоліття Хрищення України і великий вплив цієї події на розвиток культури українського народу. Він висловив українцям признання за їхній вклад у світову культуру і закликав всіх громадян Міннесоти прилучитися до святкувань українців, тим більше, що в цьому році припадає також 75-ліття першої української церкви в цій частині Америки.

Саме тому, що в серпні минає 75 років від заснування парафії св. Константина, відзначення цієї події відбудеться в той сам день, що і свято Тисячоліття Хрищення України. В неділю, 21-го серпня, Владика Інокентій Лотоцький відслужить Благодарственну Св. Літургію в сослуженні багатьох запрошених на це свято священиків. Небуденною подією цього дня буде висвячення в диякони студента Богословії колегії св. Йосафата в Римі Івана Грицька. Цей майбутній священик народився в Міннесоті, вже третього покоління українського роду. Завдяки стараниям о. митрата Кнапа він вже раніше вивчив українську мову і рішився стати на службу українській Церкві.

Цього самого дня, по полудні в готелі Гілтон відбудеться святочний бенкет. Бенкет запляновано на 400 осіб. Запрошено багато церковних і політичних достойників. Головним промовцем буде Владика Єфрем Кривий, єпископ Бразилії. У розваговій програмі виступить знана в мистецькому світі співачка українського роду Джой Брітан.

Крім ще декількох імпрез, запланованих для пропагування тисячоліття українського християнства, програму ювілейного року закінчиться пізно восени. Перед зверненою до головної вулиці стіною парафіяльного музею ім. Патріярха Йосифа Сліпого буде поставлений і посвячений пам'ятник Володимирові і Ользі, святим української Церкви.

Для закріплення в історії цих урочистих подій українського поселення в Міннесоті, підготовляється пропам'ятна книга. В ній буде багато інформацій про Хрищення наших предків і їхню віковічну боротьбу за збереження своєї віри. Буде багато фотографій з життя парафії св. Константина. Ця книга буде гідним віддзеркаленням багатогранної праці українських поселенців і їхніх нащадків у Міннесоті.

Завдяки глибокому патріотизмові і жертвенності громади відзначення Тисячоліття Хрищення України і 75-ліття першої укаїнської церкви в Міннесоті відбудеться урочисто і імпозантно. Це свято гідно зарепрезентує українців перед своїми і чужими.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО
внутрішні хвороби
приймає у Квінсі і виїжджає на виклики домів

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО
Профілактика хворіб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленням

Адреса у Мангеттені
ROCKEFELLER CENTER
630 5th Ave., Room 1803
New York, N.Y. 10020

Адреса у Квінсі
105-37 64th Avenue
Forest Hills, N.Y. 11375
(718) 459-0111

ІВАН ДЕМ'ЯНЮК ВИСЛОВЛЮЄТЬСЯ:

"ВИ ЗАСУДИЛИ...ЛЮДИНУ ЯКА Є ЗОВСІМ НЕВИННА; НЕВИННА ОСОБА."

"Я НЕ Є 'ІВАН ГРОЗНИЙ' І НАЙСПРАВЕДЛИВІШИЙ СВІДОК Є САМ БОГ, ЯКИЙ ЗНАЄ ЩО Я НЕВИННИЙ."

"МЕНІ ЦЕ НЕНАЛЕЖИТЬСЯ. Я НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ — І БОГ Є МЕНІ СВІДКОМ."

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ — ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ!...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANJUK
DEFENSE FUND
P. O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

Holiday Inn
OF BRIDGEWATER
US Route 22 (E Bound), Bridgewater, N.J. 08807

(П'ять хвилин від центру Бавнд Бруку)

МИКОЛА БОЙЧУК
ВЛАСНИК
щиро і радісно вітає всіх учасників урочистости відзначення
ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ в БАВНД БРУКУ
в днях 5-го, 6-го і 7-го серпня 1988 р.
З ЦІЄЇ НАГОДИ ВИНАЙМАЄМО КІМНАТИ ПО ЗНИЖЕНИХ ЦІНАХ
ЛИШЕ 35.00 ДОЛ. ВІД КІМНАТИ ЗА ДОБУ
Ласкаво просимо резервувати кімнати
телефон: (201) 526-9500

Величавий концерт в честь Тисячоліття Хрищення України

У неділю, 5-го червня у вінніпезькій залі „Сентеніял" сталася небувала подія: українці католики вінніпезької архиепархії відзначили 1000-ліття Хрищення України-Руси величавим концертом вміло підібраної клясично-церковної та героїчно-романтичної музики.

Талановиті українські композитори, мало знані на Заході через підяремний стан в Україні, здивували чужинців своїм музичним талантом, як про це пише в рецензії на концерт музичний критик Г. Р. Каррабр у місцевому англомовному щоденнику „Фрі Прес".

У виповненій по самі береги залі „Сентеніял" концерт пройшов надзвичайно врочисто, величаво, святочно — з повним респектом до великої історичної дати — Тисячоліття Хрищення України. Фахово дібрані музичні твори наших великих композиторів Д. Бортнянського, М. Лисенка, С. Людкевича, А. Гнатишина стали окрасою цього небувалого у Вінніпезі концерту.

Українська громада вдячна організаторам цього унікального концерту. Кажемо унікального, бо, мабуть, вперше в історії концертів релігійної музики 170-особовий хор виконував музичні твори в супроводі симфонічної оркестри. Славна вінніпезька симфонічна оркестра успішно супроводила хор під вправною батутою маестра Енгбрехта.

Та, як довідуємось, найбільше праці у підготові згаданого концерту припало на долю скромного, талановитого організатора і диригента Юрія Гнатюка. І його титанічна праця увінчалася повним успіхом: з кільканадцяти невеликих церковних аматорських хорів українських католицьких парохій йому вдалося створити і „відшліфувати" монолітний хор з 170 осіб!

Програма концерту складалася з двох частин: перша — з хорової та виступів наших славних піяністів Люби та Іренея Жуків. Хор виконав „О, Канадо", „Отче наш", „Пойте Богу нашому, пойте" та „Богородице Діво" — урочисто і бездоганно!..

Друга частина складалася з виступу хору Тисячоліття та 52-особової симфонічної оркестри. Вона супроводжувала також знаного у Вінніпезі соліста-баритона Я. Щура.

Про цей концерт є згадка у місцевій українській пресі, але нас зацікавило в його програмі щось іншого: у програмі академії не згадано майже нічого про її невтомного диригента, який у великій мірі спричинився особисто, як дириґент Хору тисячоліття і талановитий організатор, до успішности відзначення цієї важливої і великої дати.

На наш погляд, скромність у данному випадку не може мати місця. Ось, власне, тому ми вирішили провести інтерв'ю з маестром Ю. Гнатюком, щоб українська громада довідалася дещо більше про тих людей, що пропагують українську культуру, живуть для неї, працюють віддано і захоплено на цій так „мало вдячній" ниві.

Отож ми звернулися до Юрія Гнатюка, щоб він дещо розказав про свій творчий шлях і організацію хору.

І. Лобода: — Ви, як ветеран-диригент, довгі роки працюєте з хорами. Чи не могли б Ви розказати про ваші початки у Львові?

Ю. Гнатюк: — Перед Другою світовою війною я належав до Гуцульського ансамблю пісні і танцю, керівником якого був у той час славний дириґент Барнич. У 1940 році ми виїхали з ансамблем у турне по Україні і кавказьких республіках. Наш ансамбль мав надзвичайний успіх. Нас приймали дуже гостинно і з захопленням! У той час я вже був заступником Барнича. Пригадую, у зв'язку з недугою Барнича, мені прийшлося диригувати хором у Харкові. Це були незабутні хвилини у моєму житті! Виступ у Харкові, як зрештою і ціла поїздка, була великим тріюмфом! Ми привезли з собою подих „музичного вітру" і екзотичних гуцульських танців із землі князя Данила Романовича!..

І. Лобода: — Було б цікаво довідатися про Вашу працю, маестро, так би мовити, „на хліб насущний" у Канаді.

Чи ви ще й тепер дириґуєте якимось церковним чи світським хором?

М. Гнатюк: — Прибувши в Канаду, я влаштувався в Манітобському університеті, як директор друкарського відділу. В останніх роках був я головним редактором, відповідальним за університетські друки для всіх факультетів. Будучи членом Всеканадської асоціяції директорів університетських друкарень, був вибраний президентом тієї асоціяції. Одночасно я провадив хори молодіжні, студентські, церковні, а також мішані чи однородні. Довгі роки я є постійним дириґентом церковного хору вінніпезької української католицької церкви Св. Покрови, хор якої у свій час доходив до 70-ти співаків. Він знаний також у Вінніпезі з виконання церковно-музичних творів українських композиторів: Бортнянського, Веделя, Кошиця, Вербицького, Гнатишина та інших. Між іншим, наш хор виконав на Шевченківському святі музичний твір „Радуйся, ниво неполитая", а також була награна і видана платівка Служби Божої. Свого часу я диригував українським студентським хором Манітобського університету, з яким ми виїздили на гастролі до Міннеаполісу, Едмонтону, Торонто.

І. Лобода: — Хто, крім Вас, був заангажований у культурно-мистецькій частині для підготови до 1000-ліття Хрищення України.

Ю. Гнатюк: — Координатором наших заходів був Василь Матвіїв. Він зробив заходи у справі організації міжпарохіяльних хорів. Початки були тяжкі і скромні. (Було притягнено до участи десь близько 30 осіб) Одначе ситуація поправилася у зв'язку з відвідинами Вінніпегу Папою Іваном Павлом II. З того часу хор зріс до 230 співаків!

І. Лобода: — Хор Тисячоліття під Вашою батутою був запрошений Ватиканом узяти участь у відзначенні Тисячоліття в Римі. Кажуть, що Папа Іван Павло II особисто зацікавився Вашим хором.

Ю. Гнатюк: — Так, це правда, що про наш хор знають у Римі. Щодо наших виступів: у Римі у Базиліці св. Петра і Павла хор співав у Св. Літургії. В програмі святкувань наш хор мав п'ятихвилинний виступ у Папській Авлі (залі на 35 тисяч осіб!). Також в одній із церков Риму хор мав 15-хвилинний виступ на концерті церковної музики.

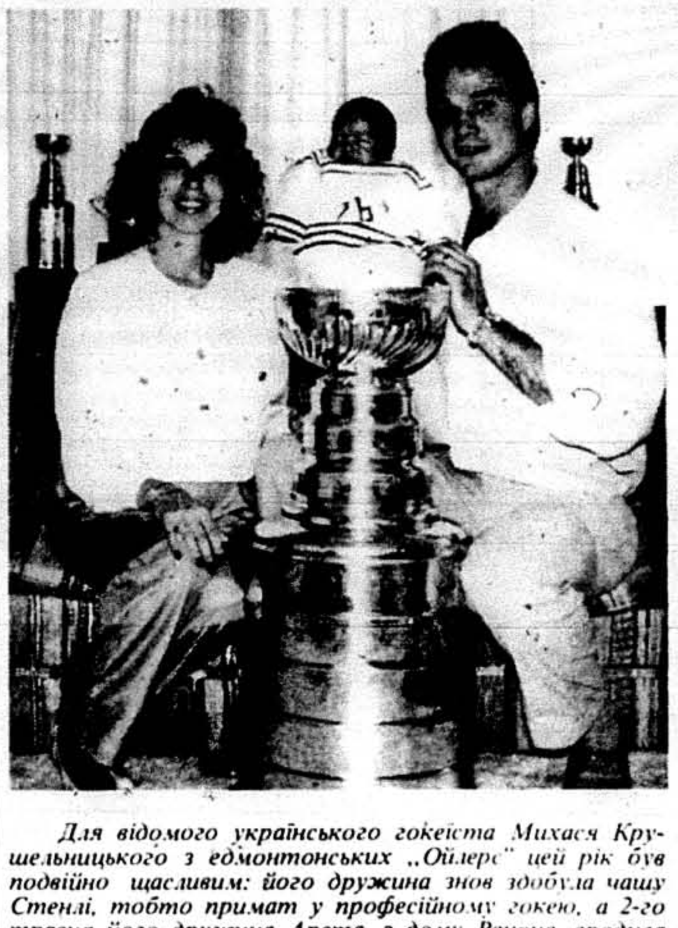
І. Лобода: — Щиро дякую Вам, маестро, за цікаве інтерв'ю. Бажаємо Вам сили, витривалости і дальших мистецьких успіхів!

І. Лобода

ЕКОНОМІЧНИЙ ЗРІСТ В Америці дещо послаб у весняному сезоні, а натомість інфляція зросла, згідно з урядовими даними. Виявляється, що національний валовий продукт країни зріс тільки на 3.1 відсотка від 1-го квітня до 30-го червня ц.р., а сподівання були далеко більші. Причиною слабшого зросту була посуха в країні, яка зменшила гуртовий збут країни, а в той сам час, ціни за харчі, одяг і продукування енергії значно зросли.

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ повідомили, що у дев'ятикраїнному змаганні молодих людей у віці 18 до 24 з ділянки географії, яке перевело Крайове географічне товариство, американці здобули останнє місце. Учасники змагань на контурній карті світу мали індентифікувти 16 місць: ЗСА, СССР, Японію, Канаду, Францію, Мехіко, Італію, Швецію, Великобританію, Південну Африку, Західню Німеччину, Єгипет, В'єтнам, Центральну Америку, Перську затоку і Тихий океан. З дев'ятьох країн, які брали участь є наступні вислідли, базуючись на 16-ох точках: Швеція — 11.9, Західня Німеччина — 11.2, Японія — 9.5, Канада — 9.3, Італія — 9.3, Франція — 9.2, Великобританія — 9.0, Мехіко — 8.2, і ЗСА — 6.9.

Росте рід Ракочих-Крушельницьких

Для відомого українського гокеїста Михася Крушельницького з едмонтонських „Ойлерс" цей рік був подвійно щасливим: його дружина знов здобула чашу Стенлі, тобто примат у професійному гокею, а 2-го травня його дружина Арета, з дому Ракоча, вродила сина. На фото вгорі — щасливі молодята із сином Андрієм Михаєм Романом і чашою Стенлі. На грудях в Андрійка число 26, під яким виступає Михась в дружині „Ойлерс".

Спільний Молебень у карпато-руській церкві в Сан Дієґо

В рамках святкувань ювілею Тисячоліття Хрищення України, українці в Сан Дієґо, у порівнянні до кількости нашої громади, зложили значні суми до Комітету Тисячоліття, на Гарвардський проєкт і на проєкт Бортнянського. Пожертви продовжуються.

Вже відбулися два спільні Молебні, в яких взяли участь православний, католицький і карпато-руський священики зі своїми вірним. Громада дійсно співпрацює у тому вийнятковому році. Третій спільний Молебень відслужили священики 29-го квітня у карпато-руській церкві. Молебень відправили о. Йосиф Ріделла — священик карпато-руської церкви, о. Андрій Микита — священик української католицької церкви, о. Григорій Волковинський — з української православної церкви, о. Михайло Курило, священик-емерит і о. Михайло Діяз — лейтенант-командор, капелян маринарки.

Молебень служено різними мовами — англійською, старорусьскою і українською. Частину, яку відмовляв о. Діяз, дяки місцевої церкви співали по-англійськи, частину, яку співав о. Ріделла, парох місцевої церкви, співали по-англійськи, а частину, яку співали священики-українці о. Волковинський, о. Микита і о. Курило, співав по-українськи хор, зорганізований маестром Сергієм Гейзлером на терені Сан Дієго. Він і диригент цього хору.

Маестро Сергій Гейзлер є також диригентом хору в українській православній церкві в Сан Дієго. Отець А. Микита говорив про Тисячоліття по-українськи, а о. Й. Ріделла — по-англійськи. Оба парохи висловили радість і вдячність, що громада спільно святкує цей вийнятковий ювілей Тисячоліття Хрищення Руси-України. Це були хрещені наші прадіди русичі, яких володіння доходили далеко на захід від сьогоднішніх кордонів і далеко на південь за Карпатами чи від Карпат. Висловили надію, що український нарід, який через довге тисячоліття з вірою в Бога пережив багато світлих часів, а ще більше тяжких з жорстоким знущанням над ним, в новому тисячолітті з Богом переможе і буде вільно молитися у своїй Батьківщині.

По Молебні у залі карпато-руської церкви був приготований святочний обід. Проводив програмою на обіді інж. Ярослав Сисин. За почесним столом засіли отці М. Діяз, А. Микита, Й. Ріделла, М. Курило і Г. Волковинський. Обід розпочато молитвою „Отче наш", яку відспівав хор. Святочну трапезу благословив о. Ріделла, яку приготовили його парафіяни. Я. Сисин познайомив присутніх зі священиками за головним столом, розказуючи, які парафії вони обслуговують чи яку іншу працю виконують. По обіді з коротким словом виступили майже всі священики. Першим говорив о. М. Діяз. Він подивляв і співчував українцям та висловив надію, що правда переможе і Українська Церква буде вільною.

Від православної громади говорив Олександер Скоп. Він сказав, що гордий за Сан Дієго, що, мабуть, жадна інша громада не відзначає великого ювілею так спільно, як це є у нас. Висловив надію, що воно завжди так буде. О. Михайло Курило вказав на хрищення України, як на найбільшу подію в історії нашого народу. З християнством, з церквою розвинулось духовне, культурне і наукове життя народу „З Богом і церквою наш нарід переможе", — сказав він. О. Андрій Микита згадав свої зустрічі з підкарпатськими русинами, коли він заступав їхнього священика в одній з парафій. Сказав, що на південь від Карпат і на північ є той самий нарід, розділений не так Карпатами, як нашими ворогами. Тому спільно працюймо і допомагаймо собі. Останнім говорив о. Йосиф Ріделла. Він дякував всім, які взяли так численну участь у Молебні і обіді. Дякував п. Сисинові за ведення програмою, дириґентові і хорові і тим, що приготовили обід. Радий, що великий ювілей в його парафії відсвятковано так гарно.

Виступив хор. Він в українських строях презентувався чудово. Хор відспівав три пісні: „Хваліть Господа", „Живи, Україно" і „Боже великий, єдиний".

О. М. Діяз молитвою закінчив це вдале свято. На закінчення господар о. Йосиф Ріделла попросив, щоб для всіх заспівати „Многая літа".

Олександер Герега

Гості і мешканці Вайлдвуд і Кейп Мей, Н. Дж. та околиць!

ФАРМАЦЕВТ
РОДІОН ФОЛИС
українець, який є власником ДВОХ АПТЕК, в яких обслужать Вас усіма фармакологічними, медичними, косметичними предметами.
ДОСТАВА ДАРОМ

Вайлдвуд:
SPATZ PHARMACY, 4516 Pacific Avenue, Wildwood, N.J. 08260
(609) 522-7224

Кейп Мей:
FOLIS PHARMACY, 3850 Bayshore Road, North Cape May, N.J. 08204
(609) 886-2716

Людина...

(Закінчення зі стор. 1)

говорити з оборонцями. Його книжка, як і інші його аналізи, включені у відклик оборонців до Верховного суду, який вже зложений і який має початися в грудні цього року.

Але Д. Ленер відмічує у розмові з нами, що від часу, коли появилася його книжка, з якою він поїхав до Єрусалиму, судді почали помітно менше цікавитися питанням, чи виказка І. Дем'янюка справжня чи підроблена, і старалися легковажити її значення, а колишній директор ОСІ Аллен Раєн навіть сказав, що виказка не є важливою.

Д. Ленер (Lehner) витягає одну знімку за другою і показує нам у побільшенні усі можливі фальшиві місця, починаючи від того, що виказка, яку А. Раєн дістав із совєтських архівів, зроблена на офсеті, а в часі, коли вона мала бути виставлена, значить в 1943 році, офсету німецьке військо не вживало.

З інших помітних фальшивок, він відмічує у розмові з нами такі справи, які саме німцеві легше було відкрити, як кому іншому.

Він показує, що на виказці можна бачити печатки двох німецьких установ, які ніколи не могли стояти одна побіч другої, — це печатка поліції, а понижче неї печатка політичного старшини відділів СС.

Також бачимо виразно у побільшенні, що голова І. Дем'янюка є прикріплена до іншого тулуба, і що підписаний на виказці німецький старшина Тойфель, який видавав мундир та інші речі, був підписаний у ранзі, на підставі німецьких документів, вже на два місяці раніше, а цього нового ступня на виказці не можна знайти.

Але наш гість не хоче нас перемучувати подробицями і відкликається до своєї книжки, де можна знайти всі ці докази, які він довгою працею віднайшов.

Зі здивуванням довідуємося, що цю книжку про І. Дем'янюка він видав власними коштами і її можна купити у подорожному агентстві в Клівленді Джерома Брентара, який допомагає соткам осіб із Східньої Европи і особливо допомагає І. Дем'янюкові та заплатив кошти подорожі нашого гостя до ЗСА.

Вступ до книжки написав Ніколай Толстой, що був історичним експертом на процесі І. Дем'янюка, який також зазнав великого розчарування, будучи на процесі в Єрусалимі і про це писав у англійській пресі.

Нас цікавить, чому Д. Ленер так зайнявся справою І. Дем'янюка, що посвятив їй стільки часу, уваги та власного гроша. Коли він відповідає на це доволі провокативне питання, нам стає дещо соромно. Він каже, що у процесі І. Дем'янюка не йдеться лише про знищення одної людини, але про знищення доброго імени всіх вільних українців, що є ціллю совєтської верхівки, на вудку якої пішов А. Раєн та інші. Він був надто молодий, щоб особисто пережити Другу світову війну, але факти йому, як історикові, добре відомі. Він хоче боронити історичну правду, доказуючи цілу систему фальшування її, — як це виказалася на цьому процесі.

Його праця дістала признання німецьких істориків — д-ра Йоганнеса Гоффмана, що написав йому два листи із великим признанням за акуратність його доказів.

Д. Ленер є автором великої історичної праці про системи зброї років 1730 до 1830, що признана за одну із найкращих того роду. Значить він не лише журналіст, але й дослідник, який як може шукає за історичною правдою.

Чи знайде він підтримку і зрозуміння в українській громаді? Досі Д. Ленер є в контакті з д-ром М. Драгачасі перебування в ЗСА. Разом вони відвідують не лише редакції різних газет, але також відвідали совєтський консулят, де їх прийняв один з урядовців. Ленер заявив, що у добі гласности совєтські чинники повинні зацікавитися тим, чому КҐБ пофальшувало виказку І. Дем'янюка. Але урядовець порадив йому звернутися до совєтської амбасади у Вашінгтоні з цією справою, на що йому Ленер відповів, що він не політик, а науковець і тому не хоче вмішуватися у політичні аргументи.

Про відвідини німецького науковця і журналіста появилися статті в „Ню Йорк Сіти Трібюн" та в „Новом Руссом Слове".

Треба лише надіятися, що докази Д. Ленера, які він нам наглядно подав і які є в руках оборонців, будуть ще одним переконливим матеріялом, на який зверне увагу Верховний суд. І варт було б його книжку перекласти українською мовою.

ТАК ЗВАНА КОНСУЛЬСЬКА ізраїльська група у складі шести дипломатів прибула з Голляндії у Москву. Формально завданням групи є обстеження пустого приміщення колишньої амбасади Ізраїля на вулиці Большая Ординка, звідки 18-го червня 1967 року, після зірвання дипломатичних відносин, були вислані 32 ізраїльські дипломати. Не зважаючи на те, що будинок пустує, уряд Ізраїля щороку виплачує Совєтському Союзові 100,000 долярів ренти. На летовищі Шереметьєво ізраїльських дипломатів зустрічала велика група журналістів. Відповідаючи на запитання кореспондентів, керівник делегації Мерон Ґордон заявив, що група приїхала в СССР з найкращими намірами. Ні М. Ґордон, ні інші ізраїльські дипломати не приховували, що їх головною метою є не огляд пустого приміщення амбасади, а аналіза процедури видачі в'їзних віз амбасадою Голляндії, що робить це від імени Ізраїля. Цікаво, що Ґордон і ще троє дипломатів — колишні совєтські громадяни, які емігрували у свій час в Ізраїль. Всі вони вільно говорять по-російськи.

Відзначили...

(Закінчення зі стор. 1)

Професор Ярослав Пелікан (посередині) в оточені (зліва) Джана Ван Енґена, директора Інституту дослідження середньовіччя, о. Петра Галадзи, Ярослава Стрільбицького, першого радного в парафії в Форт Вейн, та Івана Касараба, першого радного в парафії в Мішавака.

З Форт Вейну, де першим радним є Ярослав Стрільбицький, зложили більші пожертви д-р Олександер Стрільбицький та д-р Володимир Базалі.

У парафіях в Мішавака та Гренд Репідс відбулися також дуже успішні бенкети з нагоди Тисячоліття. На бенкеті в Мішавака промовляв місцевий конгресмен Джан Гайлер та два місцеві латинські єпископи.

Актив...

(Закінчення зі стор. 1)

частину розпочав В. Папіж читанням гуморески у формі листа еміґранта, який тверду дійсність прикрашує високими намірами, надіями та ілюзіями. Гумореску про ролю одягу жінки серед мужеського і жіночого товариства відчитала Оля Марущак. Окрущини життя, або жартівливі хвилини з життя-буття відчитав д-р А. Слюсарчук. Декілька пісень із звукозапису відіграв д-р О. Серафин.

На закінчення цієї ділової, дружньої і веселої зустрічі, присутні обмінялись новинами про свою союзову працю і успіхи в біжучому році.

З пісні...

(Закінчення зі стор. 2)

що почали співати і грати „Гей, не дивуйтесь", а за ними підхопили пісню всі козаки. Степовий вітер повівав великим українським прапором, по степу розносився широко гучний спів Думи про героїчну козацьку перемогу. Це була незабутня хвилина для всіх учасників того сонячного осіннього дня.

Коли в 1903 році в Галичині основували спортово-пожежне товариство молоді „Січ", то його гимном стала пісня „Гей, там на горі Січ іде", що стала дуже популярною серед молоді.

Стара козацька пісня починається „Гей, гук, мати, гук, де козаки йдуть"; а відома чумацька пісня починається словами: „Гей, ходив чумак сім літ по Дону".

Одначе, найбільше наших пісень починається від слівця „ой".

Одна з наших найстарших пісень, дума про Почаївську Божу Матір з XVI століття „Ой, зійшла зоря вечоровая над Почаївом стала", і дума про Морозенка починається із слів: „Ой, Морозе, Морозенку" (XVII століття). Загальновідома народна пісня з часів гетьмана Богдана Хмельницького „Ой, не ходи Грицю" — можна сказати — очолює багато народних любовних переважно сумних пісень, що починаються від „ой", як наприклад „Ой, звідси гора", „Ой, місяцю, місяченьку", „Ой, не світи місяченьку". Історичні пісні — „Ой, у полі могила", „Ой, горе тій чайці, чаєчці небозі" любив Тарас Шевченко і часто їх співав під час прийнять на його честь. Так як і пісню „Забіліли сніги".

Деякі стрілецькі пісні починаються від „ой", наприклад, „Ой, у полі верба", „Ой, видно село", „Ой, там при долині", „Ой, впав стрілець", „Ой, чого ж ти зажурився, стрільче молодий", „Ой, та зажурились стрільці січовії" й інші.

І веселі пісні починаються від „ой", як наприклад: „Ой, на дворі метелиця", „Ой, що ж то за шум учинився", „Ой, під вишнею", „Ой, ходила дівчина беріжком" та інші.

Ці початкові слівця мають своє призначення і їх не можна самовільно замінювати іншими.

При цій нагоді варто пригадати, що визначний наш поет Богдан Лепкий написав поему на смерть січового стрільця, що починається словами „Видиш, брате мій". Але початкове дієслово „видиш" чомусь замінили на „чуєш", і так тепер співають.

До Другої світової війни у Львові Товариство українських письменників і журналістів ім. І. Франка переводило часто мовні дискусійні сходини, де обговорювано різні мовні розбіжності й непорозуміння та устійнювано вживання у пресі слів.

Чи не добре було б, щоб і Спілка Українських Журналістів Америки влаштовували мовні дискусії, щоб устійнити вживання сумнівних слів у нашій періодиці, щоб усі писали більш-менш тим самим правописом і за тими самими мовними принципами.

у Римі...

(Закінчення зі стор. 1)

З'їзд привітали: Олег Гнатюк з Польщі, який у своєму виступу висловив цікаві думки. Романа Навроцька привітала з'їзд Товариства Св. Софія. Крім цього з'їзд вітали поодинокі члени крайових і окружних товариств: Володимир Кальваровський, Юрій Венгльовський, Василь Пасічняк, Михайло Василик, Роман Кравець й інші.

Вибрано комісії. До Верифікаційної комісії вибрано: Ігора Гайду, Івана Равлюка, Мирона Гладишовського, Миколу Щупляка й Оксану Бережницьку. До Резолюційної: Мирослав Лабунька, Юрій Венгльовський, Рома Гайда, Микола Галів, Ілля Дмитрів, Володимир Кальваровський, Богдан Климовський, Леонід Рудницький. До Статутової комісії увійшли: Василь Пасічняк, голова Юрій Венгльовський, Сидір М. Тимяк, Михайло Марунчак, Кирило Митрович, Михайло Василик. Номінаційна комісія: Олександер Пришляк, Михайло Марунчак, Ярослав Гаврих, Сидір М. Тимяк і Юрій Венгльовський.

З'їзд вирішив протоколу із попереднього з'їзду, що відбувся у Торонто, не читати з огляду на час, але щоб його переглянула Верифікаційна комісія і подала звіт. Голова уступаючої Управи УПСО В. Колодчин подав широкий, загальновичерпуючий звіт з діяльности. Його звіт був надрукований. Звітодавець вказує на недоліки й досягнення у праці. Нагадав болючу смерть голови УПСО Б. Лончини та всі з цим ускладнення. Підкреслив успішний конгрес мирян, що відбувся минулого року у Римі і про передачу понад 60,000 підписів Папі Іванові Павлові II у справі визнання патріярхату УКЦеркви та піднесення до лику святих Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Згадав про відбуті наради, зустрічі, засідання, які проводила Управа УПСО. З огляду на те, що не було секретаря і скарбника, то В. Колодчин також звітував про їхню працю.

За редакцію журналу „Патріярхат" подав звіт Микола Галів. Він коротко представив працю редакції та відмітив, які існують труднощі. Відзначується брак співробітників, а зокрема серед молодшої ґенерації. Хоч у редакції є багато членів, але одні з них вже не спроможні давати актуальний матеріял, а інші могли б, але водночас мають таке велике переобтяження іншими громадськими й професійно-науковими працями, що не можуть собі з усім упоратись. У великій мірі редакційна праця спочиває на головному редакторові. При цьому відмітив, що д-р Володимир Пушкар перейшов тому кілька тижнів операцію і з тих причин не міг приїхати та подати звіт з адміністрації журналу. М. Галів, підкреслив, що під оглядом фінансовим журнал покищо не має жадних труднощів, але завдяки тому, що ніхто не одержує винагороди за свою працю.

Короткий звіт з праці склав Леонід Рудницький, який веде і є відповідальний за дві радіопередачі. Одна з них є призначена для пересилання в Україну. Він також займався розсилкою листів у справі УКЦеркви до церковних достойників і державних мужів.

Після звітів членів Управи, короткі звіти з праці склали голови крайових управ. Звіт з переведеної контролі подав І. Гайда, який підкреслив, що Управа УПСО вела справно працю і подав внесок на уділення абсолюторії. Після цього відбулась дискусія, у якій взяли участь: Микола Кушпета, Василь Пасічняк, Іван Равлюк, Михайло Марунчак, Ілля Дмитрів, Василь Маркусь, В. Дідюк й інші. Дискутанти вказували на різні проблеми і їх труднощі на місцях. На закінчення дискусії з'їзд рішив уділити уступаючій Управі абсолюторію з признанням.

Оксана Бережницька подала в імені Верифікаційної комісії звіт з перевірки мандатів, ствердивши що на залі є 29 умандатованих делегатів, а також подала звіт з перевірки протоколу з попереднього з'їзду УПСО, ствердивши що у протоколі не знайдено жадних недотягнень і запропонувала з'їздові прийняти протокол із попереднього з'їзду. Пропозицію прийнято.

Михайло Марунчак подав звіт в імені Номінаційної комісії, яка запропонувала наступний склад керівних органів: інж. Василь Колодчин — голова, (ЗСА) Мирослав Лабунька, (ЗСА) Роман Кравець (Англія), о. Роман Ганкевич (Канада) і Юрій Венгльовський (Австралія) — заступники голови, Володимир Баран і Василь Папіж (ЗСА) — секретарі, Зиновій Стельмах (ЗСА) — скарбник, Ярослав Гаврих (Англія), Ілля Дмитрів (Англія), Михайло Василик (Аргентина), Микола Когут (Бельгія), Володимир Кальваровський (Німеччина), Оксана Бережницька, Рома Гайда, Василь Маркусь, Василь Никифорук, Олександер Пришляк, Василь Пасічняк, Леонід Рудницький (всі із ЗСА) — члени ради, редактор журналу — Микола Галів і адміністратор журналу — Володимир Пушкар (ЗСА), Мирон Барабаш, Михайло Бойчук, Мирослав Гладишовський, Богдан Климовський, Ярослава Ломаґа, Григорій Порохівник, Григорій Якимець (Канада) — члени ради, Леся Храплива-Щур (Канада) — пресова референтура, Степан Семенюк (Франція) — члени; Контрольна комісія: Ігор Гайда (ЗСА) Сидів М. Тимяк (ЗСА), Кирило Митрович (Франція), Іван Равлюк (Англія), Константин Брикович (Канада), Анатоль Ромах (ЗСА); Товариський суд: Михайло Марунчак (Канада), Микола Кушпета (Канада), Микола Щупляк (Англія), Антін Хлопецький (Арґентина), Юрій Буцяк (Англія), Микола Кунинський (ЗСА). Запропонований склад Управи УПСО з'їзд прийняв. Доручено новобраній Управі випрацювати бюджет. Мирослав Лабунька подав звіт з праці Резолюційної комісії. Він подав поодинокі точки резолюцій, які прийняв з'їзд: вони будуть опрацьовані і зредаговані Резолюційною комісією і після цього подані до загального відома.

У вівторок, 12-го липня, у пообідніх годинах, відбувся панель на тему „Перспективи мирянського руху". Панелістами були: Юрій Венгльовський, Ярослав Гаврих, Микола Галів, Роман Кравець, Василь Маркусь і Леонід Рудницький. Модератором був Мирослав Лабунька. Панелісти, які мали до диспозиції п'ять хвилин, висунули цілу низку мирянських проблем. Після цього відбулась жвава дискусія.

На закінчення голова Президії, В. Маркусь подякував усім делегатам за активну участь у з'їзді, побажав голові і новообраним членам Управи УПСО успіхів у праці і попросив до короткого заключного слова голову Василя Колодчина. Архимандрит Любомир Гузар провів молитву і на закінчення всі учасники заспівали Молитву за Патріярха.

Конвенція...

(Закінчення зі стор. 2)

Під час конвенції влаштовано щедро виставку різного роду медів і восків із усіх стейтів і судді-знатоки меду винагородили трофеями і стяжками десять родів меду, від водяноясного до кремового кольорів, два роди воску натурального чистого (ясного) і натурально жовтого та продано на скору руку меду за 1,300 дол. для покриття видатків вибору королевої меду та влаштування виставки. Під кінець конвенції вибрано новий заряд Федерації пасічників на черговий рік, що її очолив новий президент Р. Вілбанкс із Клакстону, Джорджія, та обговорено боротьбу з кліщем „варроа", який дуже шкодить пасічній індустрії, бо нищить всі продукти бджоли, які дуже потрібні людському організмові, головно мед, не лише як дієтично лікуючий, але продовжує вік людини, бо збільшує енергію і продуктивність. Він не шкодить людині, особливо правдивий з пасіки, а не бизнесовий переварюваний гірський — темного кольору, багатий на мінерали (залізо). Не можна споживати багато меду хворим на високу цукрицю і дітям до одного року життя, як ствердили два роки тому Американська академія контролі недуг і Адміністрація споживання харчів і ліків. Заборонили давати дітям мед сам чи з молоком, бо в ньому є певного роду бактерії, які послаблюють нервову систему, що спричинює слабість рук і ніг, коливання голови в шиї, заник голосу під час плачу дитини. На 500 випадків споживання меду, щоп'ята дитина занедужувала на цю недугу. При споживанні меду, пилку і прополісу треба згадати і про бджолину отруту — жало, яке є найкращим ліком проти рака. Пасічники, які дістають уколи жала (не раз сотню і більше) ніколи не вмирають від рака, а, споживаючи весь час багато продуктів бджоли, доживають гарного віку (90 і більше років: М. Сурмач, Й. Іванчук, Г. Щур) під час коли пересічний вік людини у ЗСА — 76 років. Тому споживаймо, якнайбільше меду і інших продуктів бджоли (вона дійсно „Божа муха"), вони дуже потрібні людині: лікують і продовжуть вік.

Почапи

(Закінчення зі стор. 2)

Негайно за нею проходить друга думка: тепер ворог буде старатися зловити в поспіху тих, що вже з нього вирвалися.

І дійсно большевики пісня кількагодинної перерви вночі знову закрили отвір, який ми пробили нашими тілами. Тієї ночі був ще один прорив. Скільки ще після того було проривів і на яких відтинках — ще досі ніхто не оголосив. Наша група продирається лісами, полями та дібровами через село Вороняки, Жуків, Дунаїв, Фирлиїв до Рогатина, а звідтіль через Стрий на Карпатську Україну до села Велике Середнє та Гойдиш, де збираються розбитки нашої Дивізії. З чотирнадцяти тисяч зібралося коло дев'яти сот. По тяжких перипетіях з німецьким командуванням, яке почало добачувати в нас зрадників, ми почали поповняти новозорганізовану дивізію. Але це вже інша сторінка історії Першої Української Дивізії УНА.

KOBASNIUK TRAVEL INC.
157 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
(212) 254-8779
Established 1920

Запрошуємо Вас взяти участь у

СВЯТКУВАННЯХ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА УКРАЇНИ

які відбудуться у ЧЕНСТОХОВІ, Польща

та

групово відвідати українську громаду у ПЕРЕМИШЛІ

Подорож під протекторатом Їх Ексцеленції Владики ВАСИЛЯ ЛОСТЕНА та духовним проводом о. ПАТРИКІЯ ПАЩАКА, ЧСВВ

SLOVIANKA I — SEPTEMBER 7-18, 1988

WARSAW	September	8-9
CZESTOCHOWA		9-12
PEREMYSHL-Jaroslaw		12-14
KRAKOW		14-16
WARSAW-Lowicz		16-18

LUFTHANSA from NEW YORK $1,650

TOUR FEATURES: LUFTHANSA ROUND TRIP FLIGHTS PRIVATE BUS IN POLAND — FIRSTCLASS HOTELS — DAILY BREAKFAST — DINNER AND FOUR LUNCHES — GUIDED SIGHTSEEING — CZESTOCHOWA CELEBRATIONS TRANSFERS — BAGGAGE HANDLING — TAXES — TIPPING POLISH VISA FEE HANDLING — KOBASNIUK ESCORT SERVICES FROM NEW YORK

SLOVIANKA II — SEPTEMBER 7-21, 1988

MILLENNIUM CELEBRATIONS and VISITING RELATIVES

WARSAW	September	8-9
CZESTOCHOWA		9-12
POLAND visiting relatives		12-21

LUFTHANSA from NEW YORK $1,250

TOUR FEATURES: LUFTHANSA ROUND TRIP FLIGHTS SEPT. 7-12 SERVICES AS SLOVIANKA I SEPT. 12-21 VISIT RELATIVES OWN ARRANGEMENTS SUBJECT POLISH VISA REGULATIONS POLISH VISA FEE AND HANDLING IS INCLUDED

REGISTRATION UNTIL AUGUST 6, 1988. — ITINERARY & PRICES SUBJECT TO CHANGE.

TO: KOBASNIUK TRAVEL INC., 157 Second Avenue — New York — New York 10003

Enclosed is $250.00 per person DEPOSIT for SEPTEMBER 7, 1988 ☐ SLOVIANKA I ☐ SLOVIANKA II

NAME 1) .... 2) ....
ADDRESS .... Zip Code ....
TELEPHONE Home .... Business ....
My U.S. PASSPORT Valid to: .... No .... I am NOT a U.S. citizen ☐
SMOKER: ☐ YES ☐ NO REQUESTING at additional cost ☐ SINGLE ROOM
DOMESTIC FLIGHTS ☐ from/to: ....
AIRFARE/U.S. TAX to be charged on my CREDIT CARD NO. .... NAME OF CARD ....

ARKA Company DEPARTMENT STORE
26 First Avenue
Tel. (212) 473-3550
ВСІ ШКІЛЬНІ КНИЖКИ ПРОСИМО ЗАМОВЛЯТИ в АРЦІ. На складі книжки ВСІХ видавництв. Одержите на слідуючий день після телефонічного замовлення.

● НА ПРОДАЖ ●

Мене питають, що я висилаю за 28 долярів. Числіть: 100 капсульок прополісу, ціна його $18.00. 100 капсульок чистого бджоляного молочка $15.00. 100 капсульок женшенькорінь життя $15.00. Два фунтовий слоік бджоляної перги $10.00. Це їх ціна, що Вам мусіли б заплатити в „гелт сторі" або в аптеці, якщо вони це мають. Це оголошення витніть собі і приліпіть на видім місці, щоб знали, де ці чудові ліки дешевше дістати. Пишіть.

● SERVICE ●

UKRAINIAN TYPEWRITERS
also other languages complete line of office machines & equipment
JACOB SACHS
251 W. 98th St.
New York, N.Y. 10025
Tel. (212) 222-6683
7 days a week

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУЇС НАЙҐРО — директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

HURYN MEMORIALS
ВИРОБЛЯЄМО НА ЗАМОВЛЕННЯ ТА ВМОНТОВУЄМО НАЙКРАЩОЇ ЯКОСТИ
ПАМ'ЯТНИКИ
в околиці Ню Йорку, включаючи цвинтарі: св. Духа в Гамптонбургу, Н. Й., св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., Пайн Буш в Кергонксоні та Глен Спей, Н. Й.
Ми пропонуємо особисті послуги та поради у Вашому домі.
За двомовним представником слід телефонувати.
IWAN HURYN
P.O. Box 121
Hamptonburgh, N.Y. 10916
(914) 427-2684
BOHDAN REKSHYNSKYJ
45 East 7th Street
New York, N.Y. 10003
(212) 477-6523

UKRAINIAN NATIONAL FUNERAL SERVICE
Управа Українського Національного Цвинтаря-Пам'ятника та мавзолею полагоджує всі справи пов'язані з похороном і похованням в ЗСА.
4111 Pensylvania Ave., SE
Washington, D.C. 20746
Tel.: (301) 568-0630
MAIL: PO Box 430
Dunkirk, MD 20754